

ΜΗΝΥΜΑ ΕΚΤΟ

ΕΠΙ - ΣΚΕΠΤΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟΥ, ΕΠΙ - ΣΚΕΠΤΑΙ ΤΟΥ ΔΙΚΤΥΟΥ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΜΟΥ,

Αφού ανέπτυξα το 12^ο Πυθαγόρειο Άκουσμα «Μη καρδίαν εσθίειν», προχωρώ στο 13^ο: «Εγκέφαλον μη έσθιε».

Όπως εξ αρχής ορίσαμε την ανάλυσι των Πυθαγορείων Ακουσμάτων, ξεκινώ με την προσέγγισι του παραδοσιακού τρόπου, έπεται ο μυστηριακός και θα ολοκληρώσω με την σύνθεσι των δύο: παραδοσιακού και μυστηριακού.

Παραδοσιακός τρόπος:

Χρόνος, ο Κρόνος

Η πρώτη και απλούστερη σκέψις αναδύεται από την εντολή «μη έσθιε». Η εντολή παραπέμπει στον Κρόνο. Το να μην κατατρώγεις τον εγκέφαλό σου μπορεί να λάβει διαφορετικές σημασίες.

Η πρώτη σημασία, κατά την γνώμη μου, είναι το θέμα του χρόνου σε συνάρτησι με τις σκέψεις σου. Διότι ο χρόνος/Κρόνος τρώγει/εσθίει τα παιδιά του/σκέψεις του, καταστρέφοντας ο ίδιος τα έργα του, τρώγοντάς τα. Η ερμηνεία αυτή αναφέρεται στην διάστασι του Κρόνου/Χρόνου, όταν αυτός κατοικεί σε όλα τα μέρη του αισθητού κόσμου:

«ος ναίεις κατά πάντα μέρη κόσμοιο»
(εσύ που κατοικείς σε όλα τα μέρη του κόσμου).
(Ορφικός ύμνος Κρόνου [13], στ. 8)

και δεν αναφέρεται στον αγήραο και αγκυλομήτη Κρόνο, ο οποίος είναι εκείνος που αφού φθείρει και πάλι γεννά τα θνητά όντα.

«ος δαπανάς μεν άπαντα και αύξεις πάλιν έμπαλιν αυτός»
(εσύ εξαντλείς τα πάντα και αντιθέτως πάλιν τα επαυξάνεις).
(στ. 3).

«γέννα, φυής μείωσι»
(είσαι η γέννησις < η αρχή> και η φθορά της φύσεως < της φυσικής καταστάσεως>).
(στ. 7).

Ο χρόνος, - το παρελθόν, παρόν και μέλλον - , συνδέεται με το νήμα της αδιάσπαστης γραμμικής συνεχούς μνήμης και δεν έχει σχέση με την συγχρονικότητα της ταυτόχρονης ικανότητας συλλήψεως του ενοποιημένου χρόνου/Κρόνου. Δηλαδή της σημασίας του Κ ρ ό ν ο υ, ως κ ό ρ ο ς και ν ο υ ς, όχι με την σημασία του κορεσμού, αλλά με την σημασία της καθαρότητας του νου (1).

Ο νόμος της συγχρονικότητας άπτεται της ουσίας του θεού, εξ αιτίας της απολύτου καθαρότητός του, και ασφαλώς πέραν της δικής μας αντιληπτικότητας με τις τρέχουσες συνθήκες της ανθρώπινης νοημοσύνης.

Ο νόμος αυτός είναι η ενοποιημένη ταυτόχρονη σύλληψις παρελθόντος, παρόντος, μέλλοντος ή και ακόμη του αποτελέσματος που προηγείται της αιτίας. Απόλυτος καθαρότης του νου απαιτείται για να γίνη αντιληπτή παρόμοια σύλληψις, η οποία είναι η πραγματικότητα των θείων πεδίων. Συγχρόνως δε επιβεβαιώνεται με την επιστημονική επαλήθευσι του ενοποιημένου χωρόχρονου, η οποία μόλις κατά τον παρελθόντα αιώνα ανεκαλύφθη από τους επιστήμονας.

Στην περίπτωση του γραμμικού χρόνου, με την οποία θα ασχοληθώ σήμερα, ο πρώτος κίνδυνος ελλοχεύει στις σκέψεις που προσλαμβάνουν αρνητικό χαρακτήρα, αναμασώντας με πικρία σαν τροφή τα λάθη, τις παραλήψεις, τις απώλειες ευκαιριών και δυνατοτήτων του παρελθόντος.

Ο δεύτερος, που πρέπει να λάβεις υπ' όψιν, είναι ότι δεν πρέπει να γίνεται σπατάλη του παρόντος χρόνου με άσκοπες, άκαιρες και άνευ ουσίας υποθέσεις, γιατί είναι σαν να κατατρών τα αποθέματα της φαιάς σου ουσίας. Αυτό είναι επικίνδυνο, διότι ενδέχεται ανά πάσαν στιγμή του παρόντος χρόνου, αυτά να εξαντληθούν και να μην φθάσεις στην ολοκλήρωσι του έργου που ανέλαβες να φέρεις εις πέρας.

Και τρίτος κίνδυνος, είναι να αποστέλλεις φόβους στο μέλλον, προβλέποντας και προβάλλοντας εικόνες πιθανών καταστροφών. Η αρνητική προβολή δεν είναι θετική ενέργεια και φθείρει την διάνοια. Την αποτρέπει στο ν' ανιχνεύσει και ν' ανακαλύψει τα ενδεχόμενα μιας θετικής διεξόδου των συλλογισμών σου. Αυτοί μοιραία θα διαλυθούν χωρίς κανένα όφελος και θα σε γεμίσουν με απαισιοδοξία και ηττοπάθεια.

Όμως, ας μην λησμονούμε την θεραπευτική φύσι της Μυθολογίας μας. Το αόρατο προστατευτικό κράνος της νοήσεώς μας είναι το σύμβολο που

μας δώρισε η μεγάλη θεά της σοφίας, η Αθηνά, η πολύ αγαπημένη θυγατέρα του Ολυμπίου Διός/νου.

Η θεά σπανίως εμφανίζεται σε αγάλματα και σε απεικονίσεις της χωρίς την προστασία του κράνους, δηλαδή χωρίς την απομόνωσι του νου της από τους έσω και έξω διασπαστικούς συλλογισμούς (2).

Εάν δεν λάβουμε υπ' όψιν μας το κράνος της Αθηνάς και στις ανωτέρω σκέψεις προστεθή και η φαντασίωσις, τότε έχεις υπαρξιακό πρόβλημα επι - βιώσεως σε υγιές περιβάλλον, διότι θα γίνεσαι εσύ ο ίδιος εστία μόλυνσεως των άλλων, οι οποίοι βρίσκονται και αυτοί ενδεχομένως σε παρεμφερείς καταστάσεις.

Οι σκέψεις αυτές δεν αναφέρονται στην φύσιν των αρνητικών συναισθημάτων του θυμοειδούς μέρους της ψυχής, αλλά στην αδυναμία του λογιστικού, της νοημοσύνης μας να επιβάλει την τάξι και τις προτεραιότητες στην πειθαρχία των συλλογισμών μας.

Ε γ κ έ φ α λ ο ς :

Όμως δεν θα αρκεσθώ σ' αυτές τις παραδοσιακές παρατηρήσεις, εάν προηγουμένως δεν εξετάσω την λέξι/έννοια ε γ κ έ φ α λ ο ς, που είναι η πρώτη λέξις του Ακούσματος.

Αυτός, κατά τούς Πυθαγορείους, θεωρείται η έδρα των σκέψεων και των λογικών κατευθύνσεων, τις οποίες θα πρέπει να λαμβάνουμε υπ' όψιν μας, προκειμένου οι αποφάσεις του να οδηγούν τον β ί ο ν μας στον προορισμόν του.

Η προσπάθειά μας τείνει στο να καταστούμε β ι ο - λ ο γ ι κ ά όντα, τα οποία β ι ώ ν ο υ ν τον β ί ο ν και δεν ζ ο υ ν, όπως τα ζ ώ α την ζ ω ή των επιθυμιών και των ενστίκτων (3), του θυμοειδούς και του επιθυμητικού μέρους της ψυχής, του αγαθού και του κακού ίππου του μύθου του ηνιόχου στον διάλογο «Φαίδρος» του Πλάτωνος (4).

Ο εγκέφαλος του 13^{ου} ακούσματος είναι το λογιστικόν μέρος της ψυχής. Όμως, η αλληγορία του ηνιόχου προϋπάρχει στα Χρυσά Έπη των Πυθαγορείων και οδηγεί την ψυχή στην αθανασία, εφ' όσον ο ηνιόχος είναι η «**αρίστη ηνιόχος γνώμη**» του λογιστικού μέρους της ψυχής (5).

Ανάλυσις των λέξεων

φ α λ λ ό ς και εγκέ - φ α λ ο ς

Η λέξις εγ - κέφαλος χωρίζεται σε δύο μέρη κατά τον ορθό καθιερωμένο γραμματικό τρόπο: στην πρόθεσι ε ν και στην λέξι κ ε φ α λ ή. Όμως, αυτή η διαίρεσις της λέξεως είναι ανεπαρκής, εάν περιορισθώ μόνο στο αόριστο περιεχόμενο του νου, του υπάρχοντος εντός της κεφαλής.

Κατά την γνώμη μου, η λέξις θα μπορούσε να χωρισθή σε τρία μέρη, προκειμένου ν' αποκαλύψει την τρισυπόστατη ουσία της στο αισθητό πεδίο, συγχρόνως δε και την φύσι της ουσίας της στο νοητό.

Ε γ - κ έ - φ α λ ο ς

Ο ε γ - κ έ - φαλος βρίσκεται εγκατεστημένος στο υψηλότερο σημείο του θνητού μας σώματος. Σαν πρώτη ερμηνεία είναι η κ ε φ α λ ή του ανθρωπίνου όντως.

Το πρώτο συνθετικό, η πρόθεσις ε ν - , είναι ο ε ν τ ό ς (ε ν -) μας, ο εσωτερικός απεσταλμένος, ο πρέσβυς μας σε επικοινωνία με τις ανώτερες νοητικές σφαίρες.

Το δεύτερο μέρος - κ ε - είναι το κ έ - ντρον των συλλογισμών, συγχρόνως δε και το κ έ - ν τ ρ ο ν της λέξεως.

Το τρίτο μέρος, ο (εγκέ) - φ α λ ο ς , είναι ο άνω φ α λ λ ό ς του παρόντος φυσικού μας σώματος ολοκλήρου του οργανισμού μας. Συνεπώς είναι ο δημιουργικός λόγος της υπάρξεώς μας.

Η Γλώσσα προσδιορίζει από τούς αρχαιοτάτους των χρόνων την αναγκαιότητα της παρουσίας μας επάνω στον πλανήτη γη, διότι είμεθα το ενδιαμέσον της δημιουργίας, το οποίο με τον σφαιρικό ε γ - κ έ - φ α λ ό του, την ανώτερη νοημοσύνη του, και όχι την διάνοιά του, συνδέει το θνητόν με το θείον γένος.

Στην λέξι ε γ - κ έ - φ α λ ο ς παρατηρούμε την θεία ή την θνητή φύσι των συλλογισμών: άλλοι εξ αυτών να προέρχονται εκ των άνω, να οδεύουν προς τα κάτω και να επιστρέφουν στην πηγή των, ενώ άλλοι, οι κάτω, να παραμένουν κάτω.

Οι νοητικές κινήσεις εξαρτώνται από τις δυνατότητες του κάθε ε γ - κ ε - φάλου. Στην περίπτωση αυτή οι δύο λέξεις

φ α λ λ ό ς/επιθυμητικόν και - φ α λ ο ς/λογιστικό μέρος της ψυχής είναι ενώπιόν μας και αναμένουν την επιλογή μας.

Συνεπώς, μην απορείτε με την παρουσία του τρίτου συνθετικού μέρους της λέξεως, «εγκέ - φ α λ ο ς» και της συγγένειάς του με το ανδρικό μόριο φ α λ λ ό ς.

Φ Α Λ Λ Ο Σ

Ε Γ - Κ Ε - Φ Α Λ Ο Σ

Είναι εμφανής ο λόγος της διαφοροποίησης του γενετησίου μορίου με δύο λ από την εσωτερική (εν -) νοητική (κεφαλή και κε - φαλή) λειτουργία, από την οποία αφαιρείται το δεύτερο λ.

Εάν προχωρήσουμε περαιτέρω στο περιεχόμενο της λέξεως εγκέ - φ α λ ο ς και αφαιρεθώ από αυτήν και το πρώτο λάμβδα, τότε εναπομένει η λέξις/έννοια φ ά - ο ς. Το φως είναι η ουσία του φ α λ λ ο ύ, διότι μόνον εξ αιτίας του φ ά ο υ ς/φωτός φανερώνεται το έργο της δημιουργίας.

Ο φ α - λ λ - ό ς, ανδρικό μόριο με δύο λ ά μ β δ α, απομακρύνεται από το φ ά ο ς του «φ α - λ - ό ς» με ένα λάμβδα, διότι είναι η τελευταία και χαμηλότερα ιεραρχικά αιτία της γεννήσεως, όχι θείων όντων, αλλά θνητών.

Την φύσι του συμφώνου λ την αναλύει ο Σωκράτης. Βρισκόμαστε στον αισθητό κόσμο του διπλού λ ά μ β δ α, στον γ - λ - ίσχρο, δηλαδή στον ο - λ - ίσθηρό κόσμο των μορφών και, όπως λέγει ο ίδιος στον Κρατύλο του Πλάτωνος, αναφερόμενος στο σύμφωνο λ:

«... Και, βλέποντας καλά ότι υπερβολικά ολισθαίνει η γλώσσα στο λ κατά παρομοίωση ονόμασε και τα λ ε ί α και το ο λ ι σ θ α ί ν ω και το λ ι π α ρ ό ν και το κ ο λ λ ώ δ ε ς και όλα τα άλλα αυτού του είδους» (6).

Η δ ι - ο - λ - ί σ θ η σ ι ς γίνεται φανερή στην έντονη παρουσία του φ α λ λ ο ύ στον αισθητό κόσμο με τα δύο λ. Η μεταφορική εικόνα του κάτω κόσμου έχει τις ιδιότητες του λ ι π α ρ ο ύ, γ λ ί σ χ ρ ο υ, κ ο λ λ ώ δ ο υ ς, ακόμη και γ λ ε ι ώ δ ο υ ς, σε αντίθεσι του άνω φ α ε ι ν ο ύ διακόσμου με μόνο ένα λ (εγκέ - φ α λ ο ς). Η αιτία όμως της δημιουργίας παραμένει η ίδια και είναι η αιτία της

δημιουργικής διολισθήσεως του φάουζ/φωτός εκ των άνω προς τα κάτω.

Όταν αφαιρεθή το λ εκ της λέξεως ε γ - κ έ - φ α λ ο ς, τότε μένουμε κατάπληκτοι καθώς το φάουζ/φως πλημμυρίζει τον νουν μας. Πώς η Ελληνική Γλώσσα συνεδύασε με τόση σοφία το φάουζ/φως της δημιουργικής νοημοσύνης με τον εγκέφαλο/νου μας και με το φάουζ της σοφίας της ι - ε ρ ά ς ε ρ ω - μένης του φάουζ/φωτός;

Η λέξις ο μ - φ α λ ό ς

Επειδή οι έννοιες στον κόσμο των ιδεών έχουν συνήθως τρεις θέσεις, - άνω, μέσον, κάτω - , παρατηρούμε ότι και στην περίπτωση αυτή υπάρχει η μεσαία σύνδεσις του άνω με το κάτω.

Στο μέσον περίπου του σώματος των ζωντανών θηλαστικών οργανισμών παρουσιάζεται ο ο μ - φ α (λ) ο ς, αποτέλεσμα αποκοπής από τον ο μ - φ ά λ ι ο λώρο της μητέρας.

Ο ο μ - φ α λ ό ς είναι επίσης σύνθετος λέξις. Αποτελείται από την συλλαβή ο μ - και την λέξι - φ α λ ό ς. Η λέξις ο μ - φ α λ ό ς κατέχει την μεσαία θέση του οργανισμού και διαχωρίζει το χαμηλότερο από το υψηλότερο μέρος του σώματος.

Κατά την διάρκεια της κήσεως των θηλαστικών ο ο μ φ ά λ ι ο ς λώρος τροφοδοτεί το έμβρυο με τα αναγκαία για την φυσιολογική του ανάπτυξη, τόσο την αναφερόμενη στον φυσικό του οργανισμό, όσο και στην ανάπτυξη του εγκεφάλου του.

Επειδή δε η ψυχή δεν έχει φύλο (7), γι' αυτό και το τριμερές του φ α λ λ ο ύ αναφέρεται στο ανδρικό μόριο. Το άρρεν μέρος της ψυχής παρέχει στο σύμπαν την ροή του σπέρματος, το οποίο παραλαμβάνει το θήλυ για να το αναπτύξει, να το θρέψει και να το φροντίσει. Ο καταμερισμός των αρμοδιοτήτων της φύσεως είναι εμφανής.

Με την γέννησι των θηλαστικών όντων αποκόπτεται ο ο μ - φ ά λ ι ο ς λώρος. Στην περίπτωση του ανθρώπου, το ον άνθρωπος θ' αρχίσει να πραγματοποιεί την προσωπική του πορεία, μέσω των λογισμών του ε γ - κ ε - φ ά λ ο υ του.

Η ανάλυσις του ήχου Ο Μ - φ α λ ό ς θα συνεχισθή στο μυστηριακό μέρος του επομένου μηνύματος. Προς το παρόν όμως, ας μην θεωρηθή

ότι είναι μία καταβολή της Ανατολικής Παραδόσεως, διότι, όπως θα δούμε, κάτι άλλο συμβαίνει.

Οι τρεις λέξεις/έννοιες: ε γ - κ έ - φ α λ ο ς, ο μ - φ α λ ό ς και φ α λ λ ό ς είναι λέξεις επί της ουσίας του περιεχομένου των, συνδεδεμένες εννοιο - λογικά μεταξύ τους. Στο ανώτερο νοητικό πεδίο, προσφέρουν στον αναρριχόμενο του όρους των στοχασμών την δυνατότητα συνειρμικής κοινωνίας με το φ ά ο ς/φ ω ς της συνολικής δημιουργίας των όντων, των γεγονότων και των μελλόντων, νοητών και αισθητών.

Εγκέφαλον μ η έσθιε: Η δεύτερη λέξις μ η έχει ήδη ερμηνευθή στο 12^ο Άκουσμα (8). Δεν χρειάζεται να επανέλθω.

Η τρίτη λέξις του ακούσματος, η προστακτική του ρήματος εσθίω/τρώγω, το «έσθιε» έχει διαφορετική σημασία εκείνης του παρεμφάτου, του «εσθίειν» που συναντήσαμε στο 12^ο Άκουσμα (9). Η προστακτική έγκλισις δεν αφήνει περιθώρια αναβολών, δικαιολογιών, αντιστάσεων, παρανοήσεων κ. λπ.

Είναι προσταγή, τελεσίδικη και ανέκκλητη. Λάβε δηλαδή υπ' όψιν σου το Άκουσμα, διότι, άλλως οι κίνδυνοι παραμονεύουν και τότε οι επιπτώσεις στην ζωή σου, θα είναι σοβαρές.

Το ρήμα ε σ θ ί ω, απόηχος της θεάς Ε σ τ ί α ς, θα έχει την ερμηνεία του στο μυστηριακό μέρος του Ακούσματος.

Η Ελληνική Γλώσσα σου εξήγησε την πολυδιάστατη λειτουργία του εγκεφάλου, ο οποίος περιλαμβάνει σαν αρχικός γόνος την αρχέγονη ουσία του είναι σου. Από τον σπόρο/σπέρμα στον καρπό/γέννημα αιτία είναι ο φ α λ λ ό ς, ο ο μ - φ α λ ό ς και ο ε γ - κ έ - φ α λ ο ς.

Το Άκουσμα αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό και δέχεται πολλές ερμηνείες, πέραν αυτών που σας αποστέλλω. Μπορεί να προσφέρει πλούσιους καρπούς σ' ένα γόνιμο έδαφος κατά τον Δ ι α - λογισμό, μην το αντιπαρέλθετε.

Το μυστηριακό μέρος του Ακούσματος θα είναι στο επόμενο έβδομο μήνυμα.

Όπως πάντα αναμένω σχόλια, παρατηρήσεις και απορίες στο

Έρρωσθε και ευδαιμονείτε,

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ:

- (1) Πλάτωνος «Κρατύλος» 396 b
- (2) «ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ, Κένταυροι, Αμαζόνες, Μέδουσα, τα της ψυχής πάθη», κεφ. 6^ο
- (3) Δ. Δημητράκου «Μέγα Λεξικόν όλης της Ελληνικής Γλώσσης», λήμμα βίος.
- (4) Πλάτωνος «Πολιτεία», Βιβλίον 4^ο, περί των τριών μερών της ψυχής και «Φαίδρος» 246, μύθος ηνιόχου και πτερωτού άρματος.
- (5) Ιεροκλέους «Τα Χρυσά Έπη των Πυθαγορείων», στ. 69
- (6) Πλάτωνος «Κρατύλος» 427 b
- (7) «ΑΡΡΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ, Κένταυροι, Αμαζόνες, Μέδουσα, τα της ψυχής πάθη», κεφ. 8^ο, με πολλές παραπομπές από αρχαία κείμενα.
- (8) Μήνυμα 3^ο, 22.9.2009
- (9) Μήνυμα 3^ο, 22.9.2009

Αλτάνη

Π. Φ., 9.11.2009